

ELŐSZÓ

Kételyek gyötörtek, amikor török ügyvédem azt javasolta, írjak könyvet naplófeljegyzéseimből. Sosem szerettem a feltűnést, ezért még annak gondolatától is irtóztam, hogy épp egy bűncselekmény kapcsán kerüljek a figyelem középpontjába. A tárgyalások alkalmával megrohamozó médiák, és a fogságom idején rendszeresen megjelenő újságcikkek még akkor is eléggé megviseltek, ha a közlemények általában jóindulatról tettek tanúbizonyságot.

E könyv megírása során igyekeztem emlékeimet a lehető leghitelesebben visszaadni. Az érthetőség kedvéért bizonyos eseményeket kicsit átütemeztem, vagyis nem pont a történéseknek megfelelő időpontban tettem róluk említést. Ez azt is jelenti egyben, hogy a párbeszédet emlékeim és naplófeljegyzéseim alapján igyekeztem rekonstruálni, tehát nem feltétlenül szó szerint úgy hangoztak el, ahogyan leírtam.

A per előkészítését messze meghaladó, hosszú beszélgetéseink során ügyvédem végül értésemre adta, hogy kellő élettapasztalat híján bárkivel megeshet, ami velem történt. Szavai nem csupán vigaszt jelentettek számomra, de döntően befolyásolták elhatározásomat, mi szerint személyes és igen fájdalmas élményeimet minél több emberrel meg kell osztanom, mert ezzel másokat is megkímélhetek a hasonló hibák elkövetésétől.

Letartóztatásom után hosszú időre volt szükségem, mire megértettem, miért kerültem börtönbe, holott fogalmam sem volt arról, hogy heroin van abban az táskában, melyet akkoriban legjobbnak vélt barátnőm kérsére magammal kellett vin-

nem. E tekintetben is sokat köszönhetek ügyvédemnek, aki kitartó türelemmel világosított fel a történekről. Elmagyarázta, hogy ok nélkül senkit sem csuknak börtönbe, és a heroin-csempészet mindenképpen bűncselekménynek számít. Igen, úgy érzem, vétkeztem, és időközben rájöttem, igazságosan büntettek, még akkor is, ha a török börtönökben uralkodó állapotok különös súllyal nehezettek rám.

Ennek ellenére: e könyvet semmiképp sem a török fogva tartás körülményeiről szóló panasznak szánom, mert mindig tisztességesen bántak velem. Az ítélet természetesen nagy megrázkódtatást jelentett számomra, de csak addig, míg ügyvédem meg nem magyarázta, hogy török viszonyok közt mennyire enyhének számít, vagyis, szerencsémre, arra számíthattam, hogy amennyiben jó magaviseletet tanúsítok, a kiszabott büntetés alig több mint egyharmadát kell ténylegesen letöltenem.

Fogva tartásom ideje alatt nem a piszkos, túlszűfolt cellák nyomasztottak a leginkább, hanem a családommal szemben érzett bűntudat, melytől még ma sem tudok szabadulni. Mama és papa ugyanúgy szenvedtek, mint én. Csak Németországba történő áthelyezésem után döböntem rá, milyen nehezen viselhették ezt a helyzetet, látogatásaik alkalmával ugyanis nem akartak terhelni az emiatt otthon felmerülő problémákkal. Így csak sokkal később tudtam meg, hogy rokoni kölcsönöket kellett igénybe venniük, ha látni akartak, és ügyvédem honoráriumát is ki kellett fizetni. Nagyszüleim tettem miatt érzett szégyenükben félve közlekedtek az utcán, nehogy felismerje őket valaki. Szüleim alig értek rá első osztályos kis húgommal, Arianéval foglalkozni, mert minden szabad percükben Törökországból való áthelyeztetésemet, és szabadon bocsátásomat intézték, amiért ezúttal is köszönetet mondok!

Hálámat szeretném kifejezni azokkal szemben is, akik esetemet az újságban olvasva leveleikkel vigaszt és reményt nyújtottak a nehéz időkből. Oly sokan írtak, hogy sajnos nem tudtam mindenkinek személyesen válaszolni. A sorsomban osztozók közül Hans bácsit, a linkenheim-hochstetterni nyugalma-

zott tanítót (Baden-Württemberg) emelném ki, aki sokéves pedagógiai tapasztalata alapján mindenkinél több megértést tanúsított ifjúi naivitásomban elkövetett botlásommal szemben. Az övéhez hasonló levelek némileg csökkentették ama félelmemet, hogy a mindennapi életbe való visszatérésemet követően egész életemben magyarázkodnom kell.

Remélem, e könyv segítségével követhetővé válnak a fatális utazáshoz vezető szerencsétlen körülmények, és mindenki számára figyelmeztetésként szolgálnak, akinek ilyen ajánlatot tesznek.

*Andrea Rohloff
Berlin, 2003 márciusa*

BEVEZETÉS

Amikor az ember rémálomból ébred, eltart néhány percig, mire magához tér. Fáradt szemei lassan észlelik az ismerős ágyat, aztán pillantása a székre esik, melyen szokás szerint rendetlen kupacban hevernek az előző nap viselt ruhadarabok. A tizenegy szintes házak közt barátságos fényt lövellnek a nap első sugarai az ablakon át. Kezemmel érzem az otthoni mosószer üde illatát árasztó puha takarót. A konyhából behalatszik a papa főzte kávé bugyborékolása, és csak akkor döbbenek rá, hogy a vekker sípol idegesítően, amikor a juhászkutyám, Cora szeretetteljesen ütögetni kezd a mancsával, mert sürgősen ki kell mennie. Az éj árnyai hirtelen elhalványulnak, gyengül szívemben a szorítás. A félelem úgy zsugorodik össze, akár egy leeresztett léggömb, és végül oly nyomtalanul tűnik el, hogy a reggelinél már alig tudom felidézni.

Így volt ez eddig, mostanra azonban minden megváltozott. Ez a rémálom ugyanis egész más. Minden eddiginél borzalmasabb, mert nem álom, hanem valóság.

És ami a legrosszabb: magamnak köszönhetem.

Érthetetlen hangzavar vesz körül. Minden porcikám fáj, tagjaim elgémberedtek, és jéghidegek. Kezem végigsiklik a takarón. Durva gyapiút érzek. A lepedőt keresem, de nem találok. Nincs. Egy szűrős gyapjúpléd helyettesíti, melyen átnyomódnak az elnyűtt matrac kemény csomói. Ujjaimmal végigtapogatom a matrac szélét; hideg követ érintek.

Olyan hirtelen nyitom ki a szemem, hogy szinte fáj. Ezt a holtbiztos módszert a rémálmok elűzésére szoktam alkalmazni.

Egyetlen ismerős tárgyat sem sikerül felfedeznem. Mocskos matracon, a betonpadlón fekszem. Balra hármelemeles ágy acéllábait látom, mögöttem egy másikét. Az egykor, nagyon régen halvány sárgára festett plafonról pereg a festék. Jobbra nézek. A majdnem földig érő, rácsozott ablakon át halovány fény dereng át. Orrfacsaró búzt érzek: por, piszok, mosdatlan testek szagát. Csak most veszem észre, mennyi fiatal és öreg, ötven körüli, elnyűtt öltözetű nő vesz körül. Ágyaikon ülnek, vagy fel-alá járkálnak, és hangos kárálásuktól még a fülem is megfájdul.

Aztán visszatérnek az emlékek: tegnap óta török vizsgálóti fogságban vagyok, gyilkosok, tolvajok, csalók közé kerültem az izmiri Buca-Cezaevi börtön egyik cellájába.

Egy biztos: nem tartozom közéjük. Tévedés történt. Valóban heroint találtak útításkámban a repülőtéren, de nekem ahhoz semmi közöm. Nemrég lettem 18 éves. Álmaim vannak, és új életet akarok kezdeni. Biztosan kiderül az igazság, és hamarosan hazaküldenek Berlinbe.

Könnyeimtől a látásom is elhomályosul; legalább egy ideig rejtve maradnak a borzalmak. Úgy érzem, mintha a lelkem is kilépne a testemből. Ilyen lehet a halál: kívülről látom, ahogy ott fekszem a börtönben; fogvacogva, bőgve, félelemtől és rémülettől némán. A lelkem azonban nem lehet bezárni; a rácsok közt haza, Berlinbe röppen. Meg kell őriznem ennyi szabadságot, ha egészségesen akarok kikerülni innen.

A rideg környezetben az arcomon végigcsorgó könnyecsek jelentik az egyetlen melegséget. Gyorsabban záporoznak, amint gondolataim mamára, papára terelődnek, akiknek hazudtam, majd Coránál, és testvéreimnél, Daninál és Arinál időznek. Dani alig egy évvel idősebb nálam, mégis annyira józan és felnőtt, hogy vele ilyesmi sosem fordulhattott volna elő. Ari még csak hét esztendő. Vajon miként tálták az eseményeket a szüleim? Ők sosem hazudnak. Igaz, néhanapján sumákoltam, hazudni azonban én sem szoktam – így neveltek. Magam sem tudom, ez egyszer

miért tettem. A szüleim jó fejek, sokkal engedékenyebbek, mint bármelyik barátnőmé.

Nem volt szabad elmondanom a teljes igazságot. Kicsit kényelmetlenül is éreztem magam emiatt, de egyedül akartam eldönteni, mit teszek. Szabad akartam lenni, és pénzt akartam keresni, mint bármely más felnőtt. Annyira örültem az utazásnak, és ajándékokkal szerettem volna hálámat kifejezni, hogy ilyen szép, harmonikus családban élhettem. Be akartam bizonyítani, hogy meg tudok állni a lábamon; hogy nem követtem el hibát, amikor tanulmányaimat félbeszakítottam; hogy olyan munka is létezik, amelyben az ember örömét leli; hogy utazhatok, és ezért még sok pénzt is kaphatok. Azt akartam, hogy büszkék legyenek nagy, független leányukra, és többé ne aggodjanak a jövőm miatt. Most aztán minden eddiginél nagyobb gondot varrtam a nyakukba.